

havde haft ordet. Allerede efter at Ingerslev havde talt et par dage, begyndte retsformanden derimod fra tid til anden at luften utålmodighed. Når det skete, gjorde Ingerslev det i befippelse, at han – aldeles tilfældigt og vilkårligt – forfjamsket bladrede forbi nogle af de følgende sider – 2, 5, 7 eller 20 sider – og det, der havde stået på de sider, kom så aldrig med i Ingerslevs indlæg.

På den måde blev Glistrups kamp mere og mere fortvivlet for hele tiden at have procedurestof til Ingerslev. Glistrup bad Ingerslev om at begære udsættelse til at klare stoffet. Men Ingerslev sagde nej: Han planlagde 2-3 ugers påskeferie på Tenerifa, og derfor skulle han med djævlens vold og magt gøre sig færdig.

Han var imidlertid aldeles hjælpeløs uden Glistrups manuskript. At han havde været beskikket forsvarer i henved 7 år, havde ikke givet ham noget sådant kendskab til sagen, at han selv kunne formulere noget i den uden at afsløre sin totale uvidenhed om, hvad sagen drejede sig om.

Dette var baggrunden for, at retsformanden ved begyndelsen af retsmødet den 30. marts 1981 erklærede, at nu havde Ingerslev meldt sig syg. Men han – retsformanden – havde den foregående dag (søndag) forhandlet med Ebbe Suenson, så denne kunne fortsætte forsvarsproceduren. Som følge af et retsmedlems sygdom kunne det dog først blive i løbet af et par dage.

Alt dette kom som noget helt nyt for den Glistrup, som ikke var blevet inddraget i – ja end ikke underrettet om – at der var blevet fæit accompli-rænkesmedet i løbet af weekenden. Glistrup havde i stedet brugt lørdag-søndag til en kraftanstrengelse for at levere nye manuskriptsider til Ingerslev.

Men når Suenson fra at have spillet en meget tilbagetrukken rolle – i perioder havde han overhovedet ikke været til retsmøderne – nu skulle overtage forsvarrets førelse, måtte der efter Glistrups mening i al fald gives ham nogen forberedelsestid. Det ville retten eller Suenson imidlertid ikke have.

Ej heller ville Suenson vide af Glistrups forsvarstalemanuskriptforslag. Med stor – og tomtøndet – patos deklamerede han for retten, at han var advokat og ikke stod i klasse med »en simpel oplæser ved TV-avisen«. Derfor var det aldeles under hans storskry-

dende værdighed at gøre brug af andres manuskripter.

Hans totalukendskab til sagen afsløredes ikke blot af, at han på få retsdage kom igenem den tredjedel af sagen, som resterede, da Ingerslev meldte sig syg. Også indholdet var afslørende. Suenson nød at udstille sin bevandretthed i den store verdens klassikere fra Shakespeare over Mozart til Gromyko. – Nogen forbindelse til sagen havde disse brave eller ubrave folk ikke. Ej heller, hvad der citeredes fra dem. Men det stillede da Suenson i en position, som Glistrup måske ikke var ene om at sammenligne med Jacob von Thyboes.

Det var rent tilfældigt, hvad Suenson havde nået at kikke i af de tusindvis af bilag, som der var i de dele af sagen, som han angiveligt skulle procedere. Det søgte han afbigt for ved at forfægte, at han ofte i sin sagsførerkarriere havde fundet ét væsentligt argument ud af hundrede mulige og så sat alt på det ene kort, og det var ifølge Suenson blevet spillet så meget desto stærkere.

Dette figenbladsdække over eget ukendskab til sagen er ikke noget værd i en situation, hvor seks dommere og domsmænd i hundredvis af timer var indoktrinerede med et væld af tilsyneladende – men i virkeligheden alle i bund og grund uholdbare – argumenter fra en velforberedt anklagemyndighed, der kunne trække på alle statsmagtens ressourcer for at få den anklagede tværet ud. Men Suensons skandaløse fremgangsmåde førte i al fald til, at han meget hurtigt kunne erklære forsvarers procedure for helt afsluttet, så anklagere og dommere kunne få den også af dem attråede tidligere påskeferie.

Hverken de Ingerslevske eller de Suenson-ske indlæg havde indladt sig på at rokke ved anklagerens bevisførelse eller anklagetale. Dens indhold havde det ellers været umådelig let at rokke ved. Men i formen fremførte statsadvokaterne deres angreb på Glistrup med aldrig svigtende målbevidst fattethed og bestemthed og autoritet. Den forblev ganske uden noget passende modstykke såvel i Ingerslevs fumlerier som i Suensons pausekloverier.

Men ud fra en retssikkerhedsbetragtning er usikkerhed og eftergivenhed over for statsapparatet ikke noget forsvarsadelsmærke.

I syv år har Glistrup siddet i retssalene omringet af sammenspiste fjender, som alle